

nærmest for at udtale en Paaskønnelse af, at den højtærede Minister dør havde givet efter for en offentlig Mening, som paa den Tid voksede frem i Danmark og krævede, at der fra dansk Side skulde gøres noget i den Retning. Nu oplyser den højtærede Minister mig om, at det er rent galt, og at Forhandlingerne om Optanttraktaten begyndte slet ikke i Eftersommeren 1905. Nej, siger den højtærede Minister, de første Forhandlinger begyndte i Marts Maaned 1906 i Berlin. Det stemmer ikke med, hvad der staar i Ministeriets Redegørelse til Rigsdagen, der staar nemlig: „Den egentlige Forhandling om Optantspørgsmaalet begyndte først i Januar 1906.“ Altsaa, i sin Tale i Gaar siger den højtærede Minister, at Forhandlingerne begyndte i Marts Maaned 1906, og i Redegørelsen til Rigsdagen siges der, at de egentlige Forhandlinger begyndte i Januar 1906. Men forud for de egentlige Forhandlinger maa der vel være gaaet visse præliminære Forhandlinger, som altsaa maa ligge noget længere tilbage i Tiden, altsaa nærme sig meget stærkt til det Tidspunkt, som jeg formodede var det rigtige. Nu ved jeg ikke, hvad den højtærede Minister vil have, vi skulle tro: Redegørelsen fra Januar i Aar, hvor der staar, at Forhandlingerne begyndte i Januar 1906, eller den højtærede Ministers Tale i Gaar, hvor der siges, at Forhandlingerne begyndte i Marts 1906. Det er mig for Resten af ganske underordnet Betydning, naar disse Forhandlinger ere begyndte.

Saa siger dernæst den højtærede Minister, at jeg har spurgt om, hvilken Pris der er betalt for Konventionen — den højtærede Minister siger: „Det ærede Medlem spurgte dernæst om, hvilken Pris Danmark havde givet for Optanttraktaten“ —, og, fortsætter den højtærede Minister: „Det forekommer mig, at der deri ligger en Antydning af, at Danmark skulde have givet Preussen en anden Pris end den, der findes nævnt i Traktaten“. Jeg maa paa det bestemteste erklære, at jeg aldeles ikke har spurgt om, hvilken Pris der er givet, og jeg har endnu mindre antydnet, at der var betalt nogen som helst Pris udenfor Traktaten. Jeg finder, at den højtærede Minister har nydt en lovlig let Triumf, naar han saa bestemt har tilbagevist som en Insinuation noget, som jeg aldeles ikke har insinueret, og som, saa vidt jeg ved, overhovedet ikke er blevet insinueret her i Salen. Nej, jeg har slet ikke spurgt om nogen Pris, men jeg har blot nævnt den Pris, som vitterlig er betalt i Konventio-

nen, nemlig den Indledning, der findes i Konventionens første Artikel. Den Pris er vitterlig betalt, og den har jeg tilladt mig at vurdere.

Der er her en Uenighed imellem den højtærede Minister og mig om, hvor meget den Pris er værd, og hvor megen Betydning der i det hele taget kan tillægges den. Den højtærede Minister synes at mene, at det er en ligegyldig Sag, noget ganske underordnet, om der staar en saadan Indledning som den, Konventionen begynder med, hvori man endnu en Gang bekræfter Wienerfreden og de Dispositioner, der ere truffene i Henhold dertil. Den tyske Regering har aabenbart ikke været af den Mening, at det var en ligegyldig eller underordnet Bestemmelse, siden den ligefrem har opstillet det som en Betingelse, at denne Bestemmelse kom ind. Men naar vi paa den Maade maa honorere en Betingelse, som opstilles fra tysk Side som Vilkaar for Konventionen, saa er det en Pris, der er betalt for at faa Konventionen. At denne Pris ikke er ringe, har den offentlige Mening i Tyskland i alt Fald været enig om. Jeg har ikke faaet Tid til, da jeg først i Eftermiddags har faaet Fortrykket af den højtærede Ministers Tale, at skaffe mig Papirerne, men jeg skal blot henvise til en Artikel, der den Gang fandtes i det Blad, som er Danmarks argeste Fjende i hele det tyske Rige, „Hamburger Nachrichten“, en Artikel, hvor det siges, at denne Indledning til Konventionen er det, hvori Konventionens egentlige Betydning ligger. Saa højt har man vurderet denne Indledning fra tysk Side, og det forekommer mig, at man ikke fra dansk Side maa vurdere den ringere.

Den højtærede Minister sagde saa, at der laa ingen Ydmygelse fra dansk Side i at henvise til den Wienerfred, vi dog en Gang have underskrevet. Jeg har allerede i min første Tale begrundet, hvorfor jeg fandt, det var en Ydmygelse, og jeg kan ikke begrunde det bedre, end jeg gjorde det den Gang; men jeg skal dog kort gentage det her. Det forekommer mig altid uværdigt, naar man, 40 Aar efter at man har kontraheret, kommer og siger: Skulle vi saa ikke sætte vor Underskrift paa det en Gang til? Naar den ene Part kommer og siger til den anden: Nu anse vi det for nødvendigt, at I sætte jeres Underskrift under disse Forpligtelser en Gang til, for at vi kunne være sikre paa, at I ville holde dem, og for at vi kunne henvise til den fornyede Underskrift som Pant paa, at I ville holde disse